

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/255/2021
Identifikačné číslo spisu: 7618205428
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7618205428.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, vo veci starostlivosti súdu o maloletú T. R., narodenú XX.XX.XXXX, bývajúcu u matky, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Spišská Nová Ves, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Odborárov 53, dieťa rodičov matky Ing. D. R., bývajúcej v T. V. L., E. XXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Pálfy Fabianovou, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 5, a otca I. K. P., bývajúceho vo L. V. E. XXX, zastúpeného advokátkou JUDr. Danielou Ježovou LL.M., PhD., so sídlom v Bratislave, Javorinská 13, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletemu dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 14P/216/2018, o dovolaní matky maloletej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. marca 2021, sp. zn. 7CoP/133/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 04. augusta 2020 č. k. 14P/216/2018-256 vo výroku I. zveril maloletú do osobnej starostlivosti matky, ktorá bude maloletú zastupovať a spravovať jej majetok. Vo výroku II. návrh otca v časti, ktorou sa domáhal, aby súd určil, že obaja rodičia majú právo maloletú zastupovať a spravovať jej majetok, zamietol. Vo výroku III. uložil otcovi maloletej povinnosť prispievať na výživu maloletej výživné špecifikované vo výrokovej časti. Vo výroku IV. uložil matke maloletej za účelom poukazovania výživného na osobitný účet maloletej, povinnosť zriadiť maloletej sporiaci účet v banke v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a v rovnakej lehote oznámiť číslo účtu otcovi maloletej. Vo výroku V. uložil otcovi povinnosť platiť zaostalé výživné vo výške 3 480 €, a to v časti dlžného bežného výživného vo výške 1 180 € v mesačných splátkach vo výške 118 € mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky spolu s bežným výživným, počnúc od právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok a sumu 2 300 € v lehote 90 dní od právoplatnosti rozsudku na osobitný účet maloletej. Vo výroku VI. súd v prevyšujúcej časti návrh matky

na určenie výživného zamietol. Vo výroku VII. súd upravil styk otca s maloletou, ktorý je oprávnený sa s ňou stykať tak, ako je bližšie špecifikované vo výrokovvej časti rozhodnutia. Vo výroku VIII. súd v prevyšujúcej časti návrh otca na úpravu styku s maloletou zamietol. Vo výroku IX. návrh otca spočívajúci v uložení povinnosti matke informovať ho o zdravotnom stave, o plánovaných vyšetreniach, ako aj o ďalších podstatných veciach týkajúcich sa maloletej, zamietol. Vo výroku X. zrušil neodkladné opatrenie súdu prvej inštancie z 08. novembra 2018, č. k. 14P/216/2018 - 39. Vo výroku XI. súd začal bez návrhu konanie o uloženie výchovného opatrenia. Vo výroku XII. uložil matke, otcovi a maloletej povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu špecifikovanému vo výrokovvej časti rozhodnutia. Vo výroku XIII. vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vo výroku XIV. vyslovil, že Slovenská republika nemá právo na náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie obaja rodičia maloletej.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11. marca 2021 sp. zn. 7 CoP/133/2020 vo výroku I. potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o úprave styku a zamietnutí návrhu na uloženie informačnej povinnosti matke. Vo výroku II. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) v napadnutom výroku (v časti) o zastupovaní maloletej tak, že obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Vo výroku III. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o určení výživného (výrok III. a IV. rozhodnutia súdu prvej inštancie), o dlžnom výživnom (výrok V. rozhodnutia súdu prvej inštancie) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP). Vo výroku IV. bez ďalšieho zrušil rozsudok súdu prvej inštancie ako nadbytočné vo výrokoch o zamietnutí návrhu otca, ktorým sa domáhal určenia, že obaja rodičia majú právo maloletú zastupovať a spravovať jej majetok (výrok II. rozhodnutia súdu prvej inštancie), o zamietnutí návrhu matky na určenie výživného v prevyšujúcej časti (výrok VI. rozhodnutia súdu prvej inštancie) a o zamietnutí návrhu otca na úpravu styku s maloletou v prevyšujúcej časti (výrok VIII. rozhodnutia súdu prvej inštancie).

3. Proti výrokom I., II. a III. rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie matka maloletej (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o úprave styku otca s maloletou poukázala na tvrdenia, ktoré uvádzala v základnom konaní (ako pred prvostupňovým, tak aj odvolacím súdom). Namietala, že odvolací súd nesprávne posúdil skutkový stav a rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Uviedla, že v rozhodnutí súdu absentuje zdôvodnenie, z čoho súd pri rozhodovaní vychádzal, aké dôkazy vzal do úvahy, a ktoré dôkazy nevykonal a prečo. Mala za to, že odvolací súd nepostupoval náležite pri vyhodnocovaní záverov dokazovania, lebo otec nijakým spôsobom nepreukázal, že by mu matka v styku s dieťaťom bránila a už vôbec ničím nepreukázal, že je nevyhnutné akceptovať právo dieťaťa na udržovanie a prehlbovanie citovej väzby k otcovi. Odvolací súd v rozhodnutí náležite neodôvodnil, čím alebo kým je obmedzované alebo ohrozené právo dieťaťa. Uviedla, že listinnými dôkazmi preukázala, že otec nejaví skutočný záujem o styk s maloletou. Namietala, že odvolací súd nebral do úvahy ňou predkladané dôkazy, nevykonal znalecké dokazovanie a nebral do úvahy správy zo psychologického vyšetrenia dieťaťa. V tejto súvislosti namietala, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu sa nedozvedela, prečo závery lekárskej správy neboli súdom akceptované, resp. odignorované súdom. Zároveň mala za to, že súd nesprávne aplikoval ustanovenia Zákona o rodine, keďže všetky rozhodnutia týkajúce sa maloletých detí majú byť v ich najlepšom záujme. Súd podľa jej názoru taktiež nezdôvodnil, prečo povýšil záujem otca nad záujem dieťaťa (nad jeho zdravý duševný vývin) a rozhodol tak v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Mala za to, že jednoznačne preukázala, že styk otca dieťaťa s maloletou bez prítomnosti matky je v rozpore so záujmami dieťaťa, pričom poukázala na správanie otca. Mala za to, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil a nezaoberal sa ňou uvádzanými tvrdeniami, nezdôvodnil prečo nezohľadnil argumenty matky, pričom súd sa mal zaoberať aj rozporuplnými vyjadreniami otca maloletej. Vo vzťahu k zmeňujúcemu výroku odvolacieho súdu (v časti o zastupovaní maloletej a spravovaní jej majetku) namietala, že ani tento výrok nie je dostatočne odôvodnený. Poukázala na problematickú komunikáciu s otcom a na skutočnosť, že si nevie predstaviť, že sa s otcom maloletej bude musieť dohadovať na každej veci týkajúcej sa maloletej.

Mala za to, že komunikácia a vzdialenosť sú prekážkou k tomu, aby takéto zastupovanie dieťaťa v bežných veciach fungovalo. Vo vzťahu k výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o výživnom a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, poukázala na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o výživnom na maloleté dieťa. Mala za to, že ani tento výrok rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnený. Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu otca na uloženie informačnej povinnosti matke, uviedla, že odvolací súd postupoval správne. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutých výrokoch zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie.

4. Otec maloletej a kolízny opatrovník sa k dovolaniu matky písomne nevyjadrili.

5. Dovolanie podala matka maloletého dieťaťa vo veci upravenej v Civilnom mimosporovom poriadku. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania matky bola posudzovaná podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie matky maloletej je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor

dovolatel'ka, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Dovolateľka podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o úprave styku otca s maloletou. Vo vzťahu k dovolaniu matky danému výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza nasledovné:

12. Matka maloletej v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené.

12.1. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednáwanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal a na doplnenie jeho správnosti uviedol ďalšiu argumentáciu. Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. V súvislosti s dovolacou argumentáciou matky maloletej, k jej námietke, že súdy nižšej inštancie nezdôvodnili, prečo nevykonali ňou navrhované dôkazy, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (bod 95. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) zdôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov, pričom odvolací súd sa touto otázkou zároveň zaoberal v rámci vysporiadania sa s odvolacími námietkami matky maloletej a poskytol na ňu dôkladnú odpoveď (bod 29. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Matka maloletej tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP súdom nižšej inštancie zároveň vytýkala nesprávne zistenie skutkového stavu, nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie (napr. súdy nevykonali dostatočné dokazovanie za účelom posúdenia najlepšieho záujmu maloletej, súdy nevykonali znalecké dokazovanie a iné). Najvyšší súd uvádza, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000).

14.1. So zreteľom na obsah dovolania najvyšší súd zdôrazňuje, že k procesným právam účastníka konania nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z

dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14.2. Len skutočnosť, že súdy neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené dovolateľkou, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa názoru dovolacieho súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

15. Pokiaľ dovolateľka mienila v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietať aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie matky maloletej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Dovolaťka podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj proti zmeňujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu v časti o zastupovaní maloletej a spravovaní jej majetku oboma rodičmi. Vo vzťahu k dovolaniu matky proti zmeňujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza nasledovné:

18. Matka maloletej v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP v tejto časti namietala, že ani tento výrok rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnený.

19. Dovolať súd v tejto súvislosti poukazuje na body 12.1. a 12.2. odôvodnenia tohto rozhodnutia dovolacieho súdu.

20. Dovolať súd dospel k záveru, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu (viď body 32. až 34. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Dovolaťka tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

21. Pokiaľ dovolateľka mienila v tejto časti v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietať aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd poukazuje na bod 15. odôvodnenia tohto rozhodnutia dovolacieho súdu a na záver, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch.

22. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie matky maloletej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Dovolaťka podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj proti zrušujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu. Vo vzťahu k dovolaniu matky proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým

zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o výživnom (výroky III., IV. a V. rozhodnutia súdu prvej inštancie) a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, dovolací súd uvádza nasledovné:

24. Dovolateľka dovolaním napadla výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie o výživnom (výroky III., IV. a V. rozhodnutia súdu prvej inštancie) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedený výrok, aj keď je súčasťou výrokovvej časti rozsudku, má charakter uznesenia. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého (kasačné, procesné) uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (viď tiež R 19/2017). V dôsledku kasácie prvoinštančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

25. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné; vzhľadom na to najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

26. Dovolateľka podala dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu otca na uloženie informačnej povinnosti matke. Vo vzťahu k dovolaniu matky v tejto časti najvyšší súd uvádza nasledovné:

27. Podľa § 424 CSP môže dovolanie podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Otázkou, či dovolateľ je procesnou stranou uvedenou v § 424 CSP, treba vždy riešiť s prihliadnutím na individuálne okolnosti daného prípadu.

28. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 420 a § 421 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania; pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska ustanovení § 420 a § 421 CSP.

29. Vo vzťahu k dovolaním napadnutému výroku rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné hľadiť na dovolateľku ako na subjektívne oprávnenú podať dovolanie (§ 424 CSP). Výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil výrok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu otca na uloženie informačnej povinnosti matke, nie je založený v neprospech účastnícky konania - matky maloletej. Dovolací prieskum preto vo vzťahu k napadnutému výroku rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo možné uskutočniť a dovolanie bolo preto potrebné v tejto časti v zmysle § 447 písm. b/ CSP odmietnuť.

30. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie matky maloletej, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktoré bolo podané neoprávnenou osobou (§ 447 písm. b/ CSP), odmietol.

31. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 52 CMP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.